RETTENS DOM (Appelafdelingen)

18. december 2008 *

I de forenede sager T-90/07 P og T-99/07 P,

angående to appeller af dom afsagt af EU-Personaleretten (Første Afdeling) den 16. januar 2007, Genette mod Kommissionen (sag F-92/05, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

Kongeriget Belgien ved L. Van den Broeck og C. Pochet, som befuldmægtigede, bistået af avocat L. Markey,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved V. Joris og D. Martin, som befuldmægtigede,

appellanter,

den anden part i appelsagen:

* Processprog: fransk.

Emmanuel Genette, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Gorze (Frankrig), ved avocat M.-A. Lucas,

sagsøger i første instans,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS (Appelafdelingen)

sammensat af præsidenten, M. Jaeger, og dommerne V. Tiili, M.E. Martins Ribeiro, O. Czúcz og I. Pelikánová (refererende dommer),

justitssekretær: E. Coulon,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 19. september 2008,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appeller iværksat i henhold til artikel 9 i bilag I til Domstolens statut har Kongeriget Belgien og Kommissionen nedlagt påstand om ophævelse af den dom, der blev afsagt af Retten for EU-personalesager (Første Afdeling) den 16. januar 2007, Genette mod

Kommissionen (sag F-92/05, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, herefter »den appellerede dom«), hvorved denne annullerede Kommissionens afgørelse af 25. januar 2005 om afslag på Emmanuel Genettes ansøgning af 31. oktober 2004.

Retsforskrifter

2 Artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber i den affattelse, som var gældende før ikrafttrædelsen af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 723/2004 af 22. marts 2004 om ændring af vedtægten (EUT L 124, s. 1) (herefter »den tidligere vedtægt«), bestemte:

»Tjenestemanden, der indtræder i Fællesskabernes tjeneste efter:

— at have fratrådt en stilling i en administration eller en national eller international organisation

eller efter

— at have udøvet lønnet virksomhed

kan ved sin fastansættelse foranledige, at enten den aktuarmæssige modværdi eller den fastsatte tilbagekøbsværdi af de pensionsrettigheder, som han har erhvervet på grundlag af de ovenfor nævnte aktiviteter, indbetales til Fællesskaberne.

I lignende tilfælde fastsætter den institution, hvor tjenestemanden er ansat, under hensyn til den lønklasse, han er fastansat i, antallet af de pensionsgivende tjenesteår, den efter sin ordning godskriver for den tidligere tjenestes varighed, på grundlag af den aktuarmæssige modværdi eller den fastsatte tilbagekøbsværdi.«

3 Artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten, som affattet ved forordning nr. 723/2004 (herefter »den nye vedtægt«), der i henhold til dens artikel 2 trådte i kraft den 1. maj 2004, bestemmer:

»Tjenestemanden, der indtræder i Fællesskabernes tjeneste efter:

— at have fratrådt en stilling i en administration eller en national eller international organisation

eller efter

— at have udøvet lønnet virksomhed eller selvstændig erhvervsvirksomhed

kan mellem tidspunktet for sin fastansættelse og det tidspunkt, hvor han opnår ret til alderspension som defineret i vedtægtens artikel 77, foranledige, at der til Fællesskaberne indbetales en indtil den faktiske overførsel ajourført kapital, der repræsenterer de pensionsrettigheder, som han har erhvervet på grundlag af de ovenfor nævnte aktiviteter.

I sådanne tilfælde fastsætter den institution, hvor tjenestemanden er ansat, efter almindelige gennemførelsesbestemmelser og under hensyntagen til grundløn, alder og valutakurs på datoen for anmodningen om overførsel, antallet af de pensionsgivende tjenesteår, den efter Fællesskabets pensionsordning godskriver ham for den tidligere tjenestes varighed, på grundlag af den overførte kapital, fraregnet det beløb, der udgøres af revurderingen af kapitalen mellem datoen for anmodningen om overførsel og datoen for den faktiske overførsel.

Tjenestemanden kan kun benytte denne mulighed én gang pr. medlemsstat og pr. pensionsfond.«

4 I henhold til artikel 107a i den nye vedtægt er der fastsat »[o]vergangsbestemmelser« i bilag XIII til vedtægten. Dette bilags artikel 26, stk. 3, bestemmer:

»Tjenestemænd, der havde fremsat en anmodning om overførsel inden for de tidligere fastsatte frister, men som afslog det tilbud, de fik, og som ikke fremsatte en ny anmodning inden for de tidligere fastsatte frister, eller som fik afvist deres anmodning, fordi den var blevet fremsat efter denne frist, kan stadig fremsætte eller genfremsætte en sådan anmodning senest den 31. oktober 2004.«

5 Artikel 3 i belgisk lov af 21. maj 1991 om etablering af visse forbindelser mellem belgiske pensionsordninger og pensionsordninger indført af internationale offentligretlige institutioner, offentliggjort i *Moniteur belge* af 20. juni 1991, s. 13871 (herefter »1991-loven«), bestemte, at »[e]n tjenestemand med den kompetente institutions samtykke [kan] anmode om, at alderspension vedrørende tjenesteforhold og perioder, der ligger forud for vedkommendes indtræden i institutionens tjeneste, overføres til institutionen«. Denne lov indførte et særligt overførselssystem, subrogationen, der var afledt af overførselsformlen for den aktuarmæssige modværdi, der var fastsat i artikel 11, stk. 2, i den tidligere vedtægts bilag VIII.

6 1991-lovens artikel 9 bestemmer:

»Så længe subrogationen i henhold til lovens artikel 11 ikke er trådt i kraft, kan tjenestemanden, såfremt institutionen indvilliger heri, tilbagekalde sin anmodning om overførsel. Tilbagekaldelsen er endelig.«

7 Belgisk lov af 10. februar 2003 om overførsel af pensionsrettigheder mellem de belgiske pensionsordninger og pensionsordninger indført af internationale offentligretlige institutioner, offentliggjort i *Moniteur belge* af 27. marts 2003, s. 14747 (herefter »2003-loven«), ændrede den lovgivning, der fandt anvendelse på overførsel til Fællesskabets pensionsordning af rettigheder, der var erhvervet efter de belgiske pensionsordninger. Denne lov, der i henhold til dens artikel 29 finder anvendelse på overførselsansøgninger, der indgives efter den 1. januar 2002, indfører et system med tilbagekøbsværdien af de bidrag, der er indbetalt til den belgiske pensionsordning, med tillæg af renters rente. Ifølge denne nye lovgivning giver overførsel af pensionsrettigheder erhvervet i henhold til den belgiske pensionsordning anledning til umiddelbar indbetaling af en kapital til Fællesskabets pensionsordning.

8 2003-lovens artikel 4 bestemmer:

»En tjenestemand eller midlertidigt ansat, som efter at have optjent ret til en eller flere pensioner som omhandlet i artikel 3, [stk.] 1, [nr.1-4], er indtrådt i en institutions tjeneste, kan med institutionens samtykke anmode om, at der til denne institution eller til hans pensionsfond, i medfør af hans tilknytning til disse pensionsordninger forud for hans indtræden i institutionens tjeneste, overføres de i henhold til artikel 7 fastsatte beløb […]«

9 Artikel 9, stk. 1, i 2003-loven fastsætter følgende:

»En anmodning om overførsel bliver uigenkaldelig på den dato, hvor den [nationale pensions]anstalt fra institutionen modtager en endelig bekræftelse på den af tjenestemanden eller den midlertidigt ansatte indgivne anmodning om overførsel.«

10 Artikel 194 i belgisk lov af 20. juli 2006 om diverse bestemmelser, offentliggjort i *Moniteur belge* af 28. juli 2006, s. 36940 (herefter »2006-loven«), ændrede artikel 9 i 1991-loven, der nu bestemmer:

»Så længe subrogationen i henhold til artikel 11 ikke er trådt i kraft, kan en tjenestemand, som fratræder institutionen uden at have opnået ret til en alderdomspension, såfremt institutionen indvilliger heri, tilbagekalde sin anmodning om overførsel. Tilbagekaldelsen er endelig.«

11 I henhold til artikel 195 i 2006-loven trådte denne nye affattelse af artikel 9 i 1991-loven i kraft med tilbagevirkende kraft den 1. maj 2004.

Sagens faktiske omstændigheder

12 I den appellerede dom er der redegjort for sagens faktiske omstændigheder som følger:

»8 Før sin indtræden i Kommissionens tjeneste den 1. april 2000, med en indplacering i lønklasse B5, løntrin 3, arbejdede [Emmanuel Genette], der er født i 1968, i den private sektor i Belgien, som selvstændig erhvervsdrivende fra 1992 til 1996, derefter som lønmodtager fra 1996 til 2000.

9 I den forbindelse var han først medlem af Institut national d'assurance sociale des travailleurs indépendants (herefter »Inasti«) og derefter Office national des pensions (den statslige pensionsanstalt) (herefter »ONP«), til hvis pensionsordninger han indbetalte bidrag og således erhvervede pensionsrettigheder hos disse organer.

10 Efter at Emmanuel Genette var blevet fastansat som tjenestemand ved Fællesskaberne den 1. januar 2001, anmodede han ved skrivelse af 13. juli 2001 Kommissionen om overførsel af de rettigheder, han havde erhvervet inden for de belgiske ordninger for selvstændige erhvervsdrivende og for lønmodtagere, til

Fællesskabets pensionsordning. Denne anmodning var støttet på artikel 11, stk. 2, i [den tidligere vedtægts] bilag VIII, og på 1991-lovens artikel 3.

11 Den 11. juni 2002 blev [Emmanuel Genette] ved en note fra afdelingen for »Pensioner og Kontakt til Tidligere Ansatte« under Direktorat B i Kommissionens Generaldirektorat (GD) »Personale og Administration« underrettet om antallet af supplerende pensionsgivende tjenesteår, der ville blive medregnet i fællesskabsordningen på grundlag af den af Kommissionen beregnede aktuarmæssige modværdi af den nationale pension, der var erhvervet efter den belgiske ordning for selvstændige erhvervsdrivende. Hvis [Emmanuel Genette] gik på pension i en alder af 65 år, ville den aktuarmæssige modværdi af et af Inasti beregnet årligt beløb på 1 431,29 EUR beløbe sig til 8 139,33 EUR, og den anciennitetsforbedring, der skulle tages hensyn til i fællesskabsordningen, var et år og 19 dage. Kommissionen underrettede ham desuden om, at den i henhold til artikel 11 i 1991-loven indtrådte i de pensionsrettigheder, han havde erhvervet i Belgien, fra tidspunktet for fastsættelsen af hans fællesskabspension.

12 Den 26. august 2002 fik [Emmanuel Genette] tilsendt en tilsvarende note fra samme afdeling vedrørende de pensionsrettigheder, han havde erhvervet som lønmodtager, med oplysning om, at ved det fyldte 65. år ville den aktuarmæssige modværdi af et af ONP beregnet årligt beløb på 1 952,48 EUR beløbe sig til 11 102,79 EUR, og den anciennitetsforbedring, der skulle tages hensyn til i fællesskabsordningen, var et år, fem måneder og fem dage.

13 I noterne oplystes sagsøgeren om, at fra modtagelsen af hans tilslutning til de heri indeholdte forslag kunne hans anmodning om overførsel [af 13. juli 2001] ikke længere tilbagekaldes. Det præciseredes imidlertid, at en anmodning undtagelsesvis kunne tilbagekaldes ved sagsøgerens udtræden af tjenesten hos Kommissionen, før betingelserne for at have ret til pension fra Fællesskabet i henhold til vedtægtens artikel 77 var opfyldt.

14 Den 17. juli og 29. august 2002 meddelte [Emmanuel Genette] sin tilslutning til Kommissionens forslag af 11. juni og 26. august 2002.

15 […]

16 [Emmanuel Genette] fik lidt før oktober måned 2004 kendskab til, at en bekendt, der var tiltrådt som tjenestemand ved Kommissionen i 2003, ligesom han ifølge den tidligere vedtægt, havde anmodet om overførsel af sine pensionsrettigheder erhvervet efter den belgiske ordning for lønmodtagere til fællesskabsordningen, og fra Belgien havde fået overført en kapital, der svarede til det antal år, han havde været tilknyttet pensionsordningen, og et vederlag, der var sammenligneligt med sagsøgerens, som havde medført en langt større godskrivning af supplerende pensionsgivende år end den, han selv var blevet tildelt.

17 Den 31. oktober 2004 indgav [Emmanuel Genette] i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. l, en anmodning om, at Kommissionen:

— som fastsat i artikel 9 i 1991-loven indvilligede i en tilbagetrækning af den ansøgning, som han havde indgivet den 13. juli 2001 på grundlag af denne lov, om at overføre de pensionsrettigheder, som han havde erhvervet inden for rammerne af de belgiske pensionsordninger for selvstændige erhvervsdrivende og for lønmodtagere, til fællesskabsordningen

— som fastsat i artikel 4, stk. 1, i 2003-loven indvilligede i, at han ansøgte om overførsel af sine pensionsrettigheder på grundlag af denne lov.

18 Den 2. februar 2005 modtog [Emmanuel Genette] meddelelse om en afgørelse af 25. januar 2005 truffet af chefen for den administrative enhed »Pensioner« om afslag på hans ansøgning af 31. oktober 2004 […], med følgende ordlyd:

19 »[…] De ønsker […] for det første at kunne tilbagetrække Deres ansøgning i medfør af artikel 11, stk. 2, i bilag VIII [til vedtægten] om overførsel af Deres pensionsrettigheder erhvervet efter de belgiske Inasti- og ONP-ordninger og allerede gennemført af ordningerne ifølge 1991-lovens bestemmelser og for det andet at indgive en ny ansøgning, der skal gennemføres af ordningerne ifølge bestemmelserne i 2003-loven.

20 Det fremgik imidlertid klart af de forslag, De modtog fra Kommissionens administration den 11. juni 2002 og 26. august 2002, i forlængelse af underretningen fra Inasti og ONP om det pensionsbeløb, som kan overføres, at overførslen blev uigenkaldelig ved den pågældende tjenestes modtagelse af Deres tilslutning til de omhandlede forslag. Som følge af Deres accept blev overførslen af Deres rettigheder gennemført, og ONP- og Inasti-dossiererne blev endeligt afsluttet af [ansættelsesmyndigheden].

21 Selv om 1991-loven indeholder mulighed for »en tilbagetrækning af anmodningen, såfremt institutionen indvilliger heri« (artikel 9 i 1991-loven), var denne mulighed i praksis kun fastsat på institutionsniveau i undtagelsestilfælde, hvilket var angivet i skrivelsen med tilbuddet til den pågældende: »Anmodningen kan undtagelsesvis tilbagetrækkes ved den pågældendes udtræden af tjenesten, før betingelserne for at have ret til fællesskabspension i henhold til [v]edtægtens artikel 77 er opfyldt.« Der er her ikke tale om mulighed for tilbagetrækning af anmodningen, men om tilbagekaldelse af transaktionen i et meget særligt tilfælde.

22 Endvidere har De Europæiske Fællesskabers Domstol i dom af 9. november 1989 i de forenede sager 75/88, 146/88 og 147/88 klart fastsat sondringen mellem to forskellige regelsæt, som gælder for afgørelser vedrørende på den ene side beregningen af den aktuarmæssige modværdi af det beløb, der kan overføres, og på den anden side vedrørende denne værdis omregning til pensionsgivende tjenesteår, der således også er undergivet to af hinanden uafhængige former for domstolskontrol. Det fremgår heraf, at en teoretisk mulighed for tilbagetrækning af overførselsansøgningen som fastsat i belgisk lov er uden virkning, når fællesskabslovgivningen ikke indeholder bestemmelse herom, hvilket den ikke gør.

23 Under disse omstændigheder er det mig ikke muligt at indvillige i, at De tilbagetrækker den allerede færdigbehandlede anmodning og indgiver en ny anmodning om en overførsel, som er blevet behørigt afsluttet.«

24 Den 22. april 2005 indgav [Emmanuel Genette] via sin advokat en klage til Kommissionen i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over den anfægtede afgørelse.

25 Den 10. juni 2005 traf generaldirektøren for GD »Personale og Administration« i sin egenskab af ansættelsesmyndighed […] en afgørelse »som svar på adskillige tjenestemænds anmodninger og klager vedrørende overførslen af den belgiske ordnings pensionsrettigheder til fællesskabsordningen«, som blev meddelt sagsøgeren ved e-mail og telefax den 14. juni 2005 […]«

Retsforhandlingerne i første instans og den appellerede dom

13 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 26. september 2005 anlagde Emmanuel Genette sag med påstand om annullation af den afgørelse, der var blevet truffet af chefen for den administrative enhed »Pensioner« i »Kontoret for Forvaltning og Fastsættelse af Individuelle Rettigheder« (PMO) den 25. januar 2005 (herefter »afgørelsen af 25. januar 2005«), og den afgørelse, der var blevet truffet af generaldirektøren for (GD) »Personale og Administration« den 10. juni 2005 (herefter »afgørelsen af 10. juni 2005«). Denne sag blev registreret som sag T-361/05.

14 Ved kendelse af 15. december 2005 henviste Retten på grundlag af artikel 3, stk. 3, i Rådets afgørelse 2004/752/EF, Euratom af 2. november 2004 om oprettelse af en ret for EU-personalesager (EUT L 333, s. 7) nærværende sag til EU-Personaleretten. Sagen blev registreret på EU-Personalerettens Justitskontor som sag F-92/05.

15 Ved begæring indleveret til EU-Personalerettens Justitskontor den 8. maj 2006 anmodede Kongeriget Belgien om at måtte intervenere i sagen til støtte for Kommissionens påstande. På grundlag af artikel 115, stk. 1, og artikel 116, stk. 6, i Rettens procesreglement, der i henhold til artikel 3, stk. 4, i afgørelse 2004/752 mutatis mutandis finder anvendelse ved EU-Personaleretten, indtil dennes procesreglement træder i kraft, gav formanden for EU-Personalerettens Første Afdeling ved kendelse af 29. juni 2006 i retsmødet tilladelse til, at Kongeriget Belgien intervenerede i sagen.

16 Ved den appellerede dom annullerede EU-Personaleretten afgørelsen af 25. januar 2005.

17 EU-Personaleretten afviste indledningsvis Kommissionens påstand om afvisning af sagen, fordi den var anlagt for sent i forhold til den i vedtægtens artikel 91, stk. 3, fastsatte frist.

18 Den fastslog derefter, at påstanden om annullation af afgørelsen af 10. juni 2005 — der indeholdt et afslag på klagen over afgørelsen af 25. januar 2005, som Emmanuel Genette havde indgivet den 22. april 2005 — ikke havde noget selvstændigt indhold i forhold til påstanden om annullation af afgørelsen af 25. januar 2005, og at påstanden således alene havde som formål, at sidstnævnte afgørelse blev annulleret.

19 Personaleretten undersøgte indledningsvis påstanden om annullation af afgørelsen af 25. januar 2005, for så vidt som den var rettet mod Kommissionens afslag på at give Emmanuel Genette tilladelse til at tilbagetrække sin anmodning om overførsel af de rettigheder, han havde erhvervet efter de belgiske pensionsordninger, til Fællesskabets pensionsordning. I præmis 42-50 i den appellerede dom fortolkede Personaleretten først Emmanuel Genettes påstande i den forbindelse. Den bemærkede, at overførslen til Fællesskabets pensionsordning af pensionsrettigheder erhvervet efter de nationale pensionsordninger måtte analyseres som en transaktion, der successivt indeholder to former for selvstændige afgørelser, som træffes på den pågældendes anmodning og i en bunden kompetencesituation af henholdsvis forvaltningsorganet eller -organerne for de nationale pensionsordninger og af fællesskabsinstitutionen. Eftersom den pågældende person i henhold til artikel 9 i 1991-loven havde ret til at ansøge om, at de afgørelser, der var truffet af forvaltningsorganerne for de belgiske pensionsordninger, blev trukket tilbage, så længe den subrogation, der er fastsat i samme lovs artikel 11, ikke var trådt i kraft, fandt Personaleretten, at overførslen af rettighederne blev tilbagekaldt fuldstændigt, hvis institutionens afgørelse om fastsættelse af den tilsvarende godtgørelse i år i fællesskabsordningen ligeledes blev trukket tilbage, og at den omstændighed, at institutionen indvilliger heri, som omhandlet i 1991-lovens artikel 9, kun kunne henvise til tilbagetrækningen af den afgørelse, der er truffet af institutionen ved overførslen af pensionsrettighederne. Følgelig fastslog den, at de påstande, der var rettet mod Kommissionens afslag på at give Emmanuel Genette tilladelse til at trække sin anmodning om overførsel af 13. juli 2001 tilbage, skulle fortolkes således, at de tog sigte på en annullation af Kommissionens afslag på at tilbagetrække sine afgørelser af 11. juni og 26. august 2002.

20 I den appellerede doms præmis 55-93 undersøgte Personaleretten derefter spørgsmålet, om påstanden om annullation af Kommissionens afslag på at tilbagetrække sine afgørelser af 11. juni og 26. august 2002 kunne antages til realitetsbehandling. Den bemærkede først, at anmodningen om, at de nævnte afgørelser blev trukket tilbage, der var sendt efter udløbet af søgsmålsfristerne, ikke desto mindre var begrundet i en væsentlig ny omstændighed, nemlig den efterfølgende ikrafttrædelse af 2003-loven og af artikel 26, stk. 3, i den nye vedtægts bilag XIII. Disse nye bestemmelser ændrede Emmanuel Genettes retsstilling med hensyn til overførelsen af de rettigheder, han havde erhvervet efter de belgiske pensionsordninger, til Fællesskabets pensionsordning, og begrundede en genbehandling af afgørelserne af 11. juni og 26. august 2002. En fortolkning, hvorefter Emmanuel Genette var udelukket fra disse nye bestemmelsers anvendelsesområder, kunne nemlig skabe en uberettiget forskelsbehandling i relation til artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til både den tidligere og den nye vedtægt mellem tjenestemænd, der havde overført deres rettigheder erhvervet efter de belgiske pensionsordninger til Fællesskabets pensionsordning, og dem, der ikke havde opnået en sådan overførsel. Anvendelsen med tilbagevirkende kraft af disse bestemmelser på bestemte afgrænsede grupper af tjenestemænd og ikke på Emmanuel Genette rejste tvivl om lovligheden af denne forskelsbehandling i lyset af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

21 Personaleretten udtalte derefter, at anmodningen af 31. oktober 2004, der havde til formål at opnå en genbehandling af afgørelserne af 11. juni og 26. august 2002, var blevet indgivet inden for en rimelig frist efter det tidspunkt, hvor Emmanuel Genette havde fået nøjagtigt kendskab til den nye væsentlige omstændighed, der begrundede anmodningen. Den konkluderede deraf, at påstanden om annullation af Kommissionens afslag på at trække sine afgørelser af 11. juni og 26. august 2002 tilbage, kunne antages til realitetsbehandling.

22 Endelig imødekom Personaleretten Emmanuel Genettes påstand om annullation, idet den tiltrådte det første og det tredje anbringende, hvorefter begrundelsen for afgørelsen af 25. januar 2005 var behæftet med retlige fejl, fordi Kommissionen heri havde anført dels, at overførslen til Fællesskabets pensionsordning af de rettigheder, Emmanuel Genette havde erhvervet efter de belgiske pensionsordninger, var blevet uigenkaldelig som følge af den pågældendes tilslutning, dels at den nævnte overførsel ikke længere kunne tilbagekaldes i mangel af en fællesskabsretlig bestemmelse herom.

23 Hvad angik det første annullationsanbringende fandt Personaleretten i den appellerede doms præmis 103-110, at Kommissionen havde begået en retlig fejl i forbindelse med afgørelsen af 25. januar 2005, idet den havde støttet sit afslag på at tilbagetrække sine afgørelser af 11. juni og 26. august 2002 på den omstændighed, at de var blevet endelige som følge af, at Emmanuel Genette udtrykkeligt havde accepteret dem. Selv om nævnte accept gjorde disse afgørelsers ikrafttræden mulig, var det ifølge Retten kun udløbet af de frister, der er fastsat i vedtægtens artikel 90 og 91, der havde til virkning, at de blev endelige.

24 Hvad angik det tredje annullationsanbringende fastslog Personaleretten i den appellerede doms præmis 118-135, at Kommissionen havde tilsidesat rækkevidden af sin kompetence i medfør af artikel 11, stk. 2, i bilag VIII i både den tidligere og den nye vedtægt og således havde begået en retlig fejl i sin afgørelse af 25. januar 2005. Da der ikke findes særlige fællesskabsretlige bestemmelser på dette område, er tilbagetrækning af afgørelser om overførsel til Fællesskabets pensionsordning af rettigheder erhvervet efter nationale pensionsordninger underlagt Domstolens praksis om tilbagetrækning af afgørelser, der tillægger individuelle rettigheder. Efter at Personaleretten havde vurderet, at tilbagetrækningen af afgørelserne af 11. juni og 26. august 2002 ikke i sig selv kunne påvirke rettighederne erhvervet i henhold til de belgiske pensionsordninger, fastslog den, at der i denne sag ikke var noget til hinder for, at Kommissionen trak afgørelserne tilbage, således som Emmanuel Genette havde anmodet om.

25 For det andet undersøgte Personaleretten i den appellerede doms præmis 137 og 138 påstanden om annullation af Kommissionens afslag på at give Emmanuel Genette tilladelse til at indgive en ny anmodning om overførsel til Fællesskabets pensionsordning af rettigheder erhvervet efter de belgiske pensionsordninger. Personaleretten fandt, at også dette afslag skulle annulleres, da det var begrundet på samme måde som den begrundelse, der var behæftet med retlige fejl, og som lå til grund for afslaget på at tilbagetrække afgørelserne af 11. juni og 26. august 2002.

Om appellerne

Retsforhandlinger

26 Ved appelskrifter indleveret til Rettens Justitskontor den 26. og den 29. marts 2007 har Kongeriget Belgien i sag T-90/07 P og Kommissionen i sag T-99/07 P iværksat de foreliggende appelsager.

27 Emmanuel Genette har den 30. juni 2007 — i sag T-90/07 P — og den 3. juli 2007 — i sag T-99/07 P — indleveret sine svarskrifter. Ved skrivelser af 3. maj 2007 — i sag T-90/07 P — og af 8. maj 2007 — i sag T-99/07 P, har Kongeriget Belgien og Kommissionen givet afkald på at afgive svarskrifter.

28 Ved skrivelser indleveret til Rettens Justitskontor den 13. juli 2007 — i sag T-90/07 P — og den 17. juli 2007 — i sag T-90/07 P — har Kommissionen og Kongeriget Belgien i henhold til procesreglementets artikel 143 begge fremsat begæring om at afgive replik. Ved afgørelser af 25. og 30. juli 2007 imødekom retsformanden for Appelafdelingen disse begæringer, idet han begrænsede replikken til alene at vedrøre spørgsmål om antagelse af sagen til realitetsbehandling. Replikken og duplikken blev indleveret inden for de fastsatte frister.

29 Den skriftlige forhandling blev afsluttet den 27. december 2007 i sag T-99/07 P og den 28. januar 2008 i sag T-90/07 P.

30 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 29. januar 2008 anførte Kommissionen i henhold til procesreglementets artikel 146, at den ønskede at blive hørt af Retten med henblik på mundtligt at fremføre sine bemærkninger i sag T-99/07 P. Ved skrivelser indleveret til Rettens Justitskontor den 19. februar 2008 formulerede Kongeriget Belgien en tilsvarende anmodning i sagerne T-99/07 P og T-90/07 P. I de samme skrivelser anmodede Kongeriget Belgien desuden i henhold til procesreglementets artikel 50 og 144 om, at der blev truffet bestemmelse om forening af sagerne T-99/07 P og T-90/07 P med henblik på den mundtlige forhandling og dommen. Ved skrivelser indleveret til Rettens Justitskontor den 29. februar og den 11. marts 2008 fremførte Kommissionen og Emmanuel Genette deres bemærkninger til anmodningen om forening af sagerne.

31 På grundlag af den refererende dommers rapport besluttede Retten (Appelafdelingen) at indlede den mundtlige forhandling i sagerne T-99/07 P og T-90/07 P. Ved kendelse af 4. juli 2008 traf retsformanden for Appelafdelingen bestemmelse om forening af sagerne med henblik på den mundtlige forhandling og dommen.

32 I forbindelse med foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, som fastsat i procesreglementets artikel 64 og 144, har Retten opfordret parterne til at besvare en række skriftlige spørgsmål. Denne opfordring blev fulgt inden for de fastsatte frister.

Parternes påstande

33 Kongeriget Belgien har nedlagt påstand om, at Retten ophæver den appellerede dom.

34 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— Det fastslås, at Emmanuel Genettes sag for Personaleretten må afvises.

— Subsidiært frifindes Kommissionen.

— Hver part tilpligtes at bære sine egne omkostninger i appelsagen og i sagen for Personaleretten.

35 Emmanuel Genette har nedlagt følgende påstande:

— Appellerne forkastes.

— Subsidiært tages de påstande, Emmanuel Genette nedlagde i første instans, til følge.

— Kongeriget Belgien og Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

Parternes argumenter

36 Emmanuel Genette har principalt nedlagt påstand om, at appellerne, som Kongeriget Belgien og Kommissionen har iværksat, afvises, idet de ikke eller ikke behørigt går ud på, at der helt eller delvist gives medhold i den ene eller den anden i første instans nedlagte påstand, som krævet i procesreglementets artikel 139, stk. 1, litra b).

37 I sag T-90/07 har Emmanuel Genette anført, at Kongeriget Belgien alene har nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede dom. Appellen har således ingen effektiv virkning, da Personaleretten eller Retten ikke — hvis påstanden tages til følge — i mangel af påstande i denne retning kan give Kongeriget Belgien medhold i sine påstande i første instans, som gengivet i den appellerede doms præmis 32. Denne mangel kan desuden ikke afhjælpes derved, at der henvises til Kommissionens påstande i sag T-99/07 P, således som Kongeriget Belgien har foreslået.

38 I sag T-99/07 P har Emmanuel Genette påberåbt sig, at Kommissionen ikke på behørig måde har nedlagt påstand om, hvad der vil blive konsekvensen i sagen, hvis Retten ophæver den appellerede dom. Kommissionens påstande, der har til formål, at det fastslås, at den sag, som Emmanuel Genette havde anlagt ved EU-Personaleretten, ikke antages til realitetsbehandling, subsidiært, at den ikke har noget grundlag, kan nemlig ikke antages til realitetsbehandling, da der er tale om nye påstande, som ændrer genstanden for sagen i første instans. Da Kommissionens påstande om, at dens påstande i første instans tages til følge, ikke kan antages til realitetsbehandling, ville det være uden interesse og i strid med retsplejehensyn, hvis Retten traf afgørelse om denne institutions påstande om annullation, hvorfor den appel, som institutionen har iværksat, må afvises.

39 Kongeriget Belgien og Kommissionen har nedlagt påstand om, at Emmanuel Genettes afvisningspåstand afvises med hensyn til deres respektive appeller.

Rettens bemærkninger

40 Den omstændighed, at påstandene i de foreliggende appelskrifter ikke går ud på, at der helt eller delvis gives medhold i de i første instans nedlagte påstande, jf. procesreglementets artikel 139, stk. 1, litra b), begrunder ikke, at de nævnte appelsager skal afvises, da de indeholder sagsøgernes påstande om, at EU-Personalerettens afgørelse ophæves, jf. procesreglementets artikel 139, stk. 1, litra a).

41 En sådan appels effektive virkning er under sådanne omstændigheder nemlig sikret, for så vidt som den — selv om Retten tager appellanternes annullationspåstande til følge — ikke bringer tvisten til ophør, men genindsætter parterne i den situation, de befandt sig i, før den appellerede dom blev afsagt. Den retsinstans, der skal træffe endelig afgørelse i sagen — uanset om det er Personaleretten eller Retten selv, alt efter om Retten vil gøre af den mulighed, den er blevet tildelt ved artikel 13, stk. 1, i bilag I til Domstolens statut — er forpligtet til at tage de påstande, som nævnte part fremførte i første instans, i betragtning for enten at tage dem helt eller delvist til følge eller at afvise dem, uden at kunne støtte denne afvisning på den omstændighed, at disse påstande ikke på ny er blevet fremført for den (jf. i denne retning og analogt Domstolens kendelse af 14. 12. 2006, sag C-12/05 P, Meister mod KHIM, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 107).

42 I denne sag er det ikke blevet anfægtet, at Kongeriget Belgien har nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede dom. Hvis Retten tager appellen til følge og helt eller

delvist ophæver den appellerede dom, skal den retsinstans, der skal træffe endelig afgørelse i sagen, tage hensyn til de påstande, der blev nedlagt i første instans af Kongeriget Belgien til støtte for Kommissionen.

43 På samme måde og uafhængigt af spørgsmålet, om Kommissionen — som Emmanuel Genette har påstået — i appelsagen ikke har nedlagt de samme påstande som i første instans, er det ikke blevet anfægtet, at den på en gyldig måde har nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede dom. Hvis Retten tager appellen til følge og ophæver den appellerede dom helt eller delvist, skal den domstol, der skal træffe endelig afgørelse om realiteten, tage hensyn til de påstande, der blev fremført af Kommissionen i første instans, på samme måde som den i appellen skal afvise de anbringender, der er blevet anført for første gang til støtte for nævnte anbringender (jf. analogt Domstolens dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 59).

44 Det følger heraf, at Emmanuel Genettes afvisningspåstande skal afvises med hensyn til de to foreliggende appelsager.

Om realiteten

45 I sag T-90/07 P har Kongeriget Belgien fremsat fire anbringender til støtte for sine påstande om ophævelse af den appellerede dom. Det første anbringende vedrører principalt Personalerettens inkompetence til at kunne vurdere, om anmodningen af 31. oktober 2004 med hensyn til belgisk ret kunne antages til realitetsbehandling, og subsidiært en retlig fejl, som fortolkningen af belgisk ret i den appellerede dom er behæftet med. Det andet anbringende vedrører retlige fejl ved annullationen af Kommissionens afslag på at give tilladelse til, at Emmanuel Genette fremsatte en ny anmodning om overførsel. Det tredje anbringende vedrører retlige fejl ved

konstateringen af, at de påstande, der sigter imod, at Kommissionens afslag på at tilbagetrække sine afgørelser af 11. juni og 26. august 2002 annulleres, kan antages til realitetsbehandling. Endelig vedrører det fjerde anbringende en tilsidesættelse af princippet om retssikkerhed.

46 I sag T-99/07 P har Kommissionen fremsat fire anbringender i forbindelse med, at den har nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede dom. Det første anbringende går ud på, at Personaleretten har truffet afgørelse ultra petita, idet den har ændret sagens genstand. Det andet anbringende vedrører Personalerettens inkompetence og en tilsidesættelse af retten til kontradiktion. Det tredje anbringende vedrører i det væsentlige en retlig fejl med hensyn til vurderingen af virkningen af det samtykke, Emmanuel Genette har givet til de forslag, som Kommissionen havde formuleret i sine afgørelser af 11. juni og 26. august 2002. Endelig vedrører det fjerde anbringende principalt en tilsidesættelse af artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til den tidligere vedtægt, subsidiært en tilsidesættelse af de regler, som finder anvendelse på tilbagetrækning af afgørelser, der tillægger individuelle rettigheder, Personalerettens inkompetence, en tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet og en faktisk vildfarelse, og mere subsidiært en retlig fejl ved annullationen af Kommissionens afslag på at tilbagetrække sine afgørelser af 11. juni og 26. august 2002.

47 Retten finder i denne sag, at retsplejehensyn begrunder, at der indledningsvis skal foretages en undersøgelse af det første principale anbringende, som Kongeriget Belgien har fremsat i sag T-90/07 P, om Personalerettens inkompetence til at kunne vurdere, om anmodningen af 31. oktober 2004 i henhold til belgisk ret kunne antages til realitetsbehandling, og subsidiært, om der foreligger en retlig fejl ved den fortolkning af belgisk ret, der er anlagt i den appellerede dom, samt det første anbringende, som Kommissionen har fremsat i sag T-99/07 P, hvorefter Personaleretten har truffet afgørelse ultra petita, idet den har ændret sagens genstand.

Om det første principale anbringende, Kongeriget Belgien har fremsat i sag T-90/07 P, om Personalerettens inkompetence til at kunne vurdere, om anmodningen af 31. oktober 2004 i henhold til belgisk ret kunne antages til realitetsbehandling, og subsidiært, om der foreligger en retlig fejl ved den fortolkning af belgisk ret, der er anlagt i den appellerede dom

— Parternes argumenter

48 Kongeriget Belgien har i det væsentlige gjort gældende, at Personaleretten har overskredet grænserne for sin kompetence ved at vurdere, at anmodningen af 31. oktober 2004 kunne antages til realitetsbehandling, og følgelig, at sagen, der var blevet anlagt ved denne ret, kunne antages til realitetsbehandling, jf. artikel 9 i 1991-loven og artikel 194 i 2006-loven. Herved har Personaleretten underkendt bestemmelserne om opdeling af kompetencerne mellem Fællesskabets retssystem og det belgiske retssystem.

49 Ifølge Kongeriget Belgien har Personaleretten desuden begået en retlig fejl ved fortolkningen af artikel 9 i 1991-loven i den version, der gik forud for 2006- (ændrings-) lovens ikrafttræden, og af artikel 194 i sidstnævnte lov, ved — på grundlag af disse bestemmelser — at vurdere, at anmodningen om overførsel og senere sagen, der var blevet anlagt for den, kunne antages til realitetsbehandling. Under alle omstændigheder skulle anmodningen af 31. oktober 2004 have været undersøgt i lyset af artikel 9 i 1991-loven i den affattelse, der fremgik af 2006-loven, hvoraf udtrykkeligt fremgår, at tilbagetrækningen af en anmodning om overførsel kun er mulig, såfremt den berørte tjenestemand fratræder sin stilling før tid, som fastsat i vedtægtens artikel 77.

50 Endelig har Kongeriget Belgien nedlagt påstand om frifindelse for Emmanuel Genettes afvisningspåstand vedrørende dette anbringende.

51 Emmanuel Genette har principalt nedlagt påstand om, at anbringendet forkastes, da det er ugrundet, for så vidt som det indeholder et klagepunkt om inkompetence, og ikke kan antages til realitetsbehandling og under alle omstændigheder er ugrundet, for så vidt som det indeholder et klagepunkt om en retlig fejl.

52 Klagepunktet om, at Personaleretten ikke havde kompetence til at fortolke belgisk ret, har ikke noget grundlag, da Fællesskabets retsinstanser ifølge retspraksis er kompetente til at fortolke national ret, når en sådan fortolkning er afgørende for anvendelsen af en vedtægtsbestemmelse og følgelig lovligheden af en afgørelse fra Kommissionen.

53 Hvad angår klagepunktet vedrørende en fejlagtig fortolkning af belgisk ret har Emmanuel Genette anført, at dette klagepunkt ikke kan antages til realitetsbehandling, da det gengiver et klagepunkt, der allerede er blevet fremført, og som han er blevet frifundet for i første instans. Subsidiært har Emmanuel Genette anført, at klagepunktet skal afvises som ugrundet, eller under alle omstændigheder som irrelevant. Klagepunktet har ikke noget grundlag, da artikel 9 i 1991-loven i den appellerede dom blev fortolket i overensstemmelse med de fællesskabsprincipper, der finder anvendelse på området, og idet der blev taget hensyn til den belgiske lovgivers intentioner. Under alle omstændigheder er det irrelevant, da det kun vedrører overflødige begrundelser i den appellerede dom, men ikke berører dens hovedbegrundelse.

— Rettens bemærkninger

54 Med sit første anbringende har Kongeriget Belgien i det væsentlige kritiseret den appellerede doms præmis 49 og 50, hvori Personaleretten — med hensyn til artikel 9 i 1991-loven — udtalte, at indtil subrogationen trådte i kraft, skete tilbagetrækningen af afgørelserne truffet af forvaltningsorganerne for de belgiske pensionsordninger uden videre efter den pågældendes ansøgning, og at overførslen — i det foreliggende tilfælde til Fællesskabets pensionsordning — af rettigheder, som Emmanuel Genette havde erhvervet efter de belgiske pensionsordninger, var tilbagekaldt fuldstændigt, hvis Kommissionens afgørelser af 11. juni og 26. august 2002 også var trukket tilbage. Som Kongeriget Belgien har understreget, var denne bemærkning i den appellerede dom væsentlig for Personalerettens vurdering af sagen og i sidste ende for antagelsen til

realitetsbehandling af en sag, der principalt havde til formål, at Kommissionens afslag på at give Emmanuel Genette tilladelse til at trække sin anmodning om overførsel af 13. juli 2001 tilbage blev annulleret, idet annullationen af Kommissionens afslag på at give Emmanuel Genette tilladelse til at fremsætte en ny anmodning om overførsel i sig selv kun var en konsekvens af annullationen af afslaget på at trække nævnte anmodning om overførsel tilbage, således som det følger af domskonklusionens punkt 1, sammenholdt med præmis 138 i den appellerede dom. Det var nemlig på grundlag af denne bemærkning, at Personaleretten i den appellerede dom omdefinerede hovedgenstanden for sagen om annullation af afgørelsen af 25. januar 2005 som annullationen af Kommissionens afslag på at trække sine afgørelser af 11. juni og 26. august 2002 tilbage.

55 Det følger af de kritiserede bemærkninger i forbindelse med dette anbringende, at EU-Personaleretten — med henblik på at vurdere genstanden og endelig antagelsen af påstandene, der sigtede mod en annullation af Kommissionens afslag på at give Emmanuel Genette tilladelse til at trække sin anmodning om overførsel af 13. juli 2001 tilbage, til realitetsbehandling — implicit, men nødvendigvis i den appellerede dom konstaterede, at afgørelserne fra Institut national d'assurances sociales pour les travailleurs indépendants (Inasti) og Office national des pensions (ONP) vedrørende beregning af værdien af rettigheder, som Emmanuel Genette havde erhvervet efter de belgiske pensionsordninger, uden videre kunne tilbagekaldes i det belgiske retssystem efter en afgørelse truffet af Kommissionen som følge af ansøgningen af 31. oktober 2004.

56 Hertil bemærkes, at i henhold til artikel 11, stk. 2, andet afsnit, i bilag VIII til den tidligere vedtægt fastsætter den institution, hvor tjenestemanden er ansat, antallet af pensionsgivende tjenesteår, den efter sin pensionsordning godskriver ham for den tidligere tjenestes varighed, på grundlag af værdien af de pensionsrettigheder, som nævnte tjenestemand har erhvervet i henhold til nationale pensionsordninger, før han indtrådte i denne institutions tjeneste. Det fremgår heraf, at fællesskabsinstitutionens eneste opgave er at omregne den aktuarmæssige modværdi, som den skal tage hensyn til i sin egen pensionsordning, beregnet af de nationale forvaltningsorganer for pensionsordningerne, hvori den berørte tjenestemand havde erhvervet rettigheder, før han indtrådte i Fællesskabets tjeneste. Beregningen af værdien af pensionsrettigheder, der kan overføres, henhører derimod alene under kompetencen for de nationale forvaltningsorganer for pensionsordningerne, der er berørte af overførslen (Domstolens dom af 9.11.1989, forenede sager 75/88, 146/88, 147/88, Bonazzi-Bertottilli m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 3599, præmis 17). Det påhviler desuden hver medlemsstat at vælge og iværksætte de konkrete foranstaltninger, der gør det muligt at udøve den

mulighed, der er indrømmet Fællesskabets tjenestemænd for at overføre de rettigheder, de har erhvervet efter de nationale pensionsordninger, til Fællesskabets pensionsordning (Domstolens dom af 20.10.1981, sag 137/80, Kommissionen mod Belgien, Sml. s. 2393, præmis 18).

57 Afgørelserne vedrørende dels beregningen af værdien af de pensionsrettigheder, der skal overføres, dels konverteringen af disse rettigheder til pensionsgivende tjenesteår, der kan tages hensyn til i Fællesskabets pensionsordning, er reguleret af to forskellige regelsæt og således også undergivet to af hinanden uafhængige former for domstolskontrol (dommen i sagen Bonazzi-Bertottilli m.fl. mod Kommissionen, præmis 19, samt Rettens dom af 15.12.1998, sag T-233/97, Bang-Hansen mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 625, og II, s. 1889, præmis 39, og af 18.3.2004, sag T-67/02, Radauer mod Rådet, Sml. Pers. I-A, s. 89, og II, s. 395, præmis 31). Kun de nationale myndigheder og domstole er kompetente til at træffe afgørelse om ansøgninger eller retstvister om afgørelserne om beregning af rettigheder erhvervet af Fællesskabets tjenestemænd i de nationale pensionsordninger, og det tilkommer de berørte tjenestemænd at bringe sådanne ansøgninger eller sådanne retstvister for disse myndigheder eller domstole, i overensstemmelse med de procedurer, der er fastsat ved den anvendelige nationale ret.

58 I denne sag fremgår det af den appellerede dom, at de berørte forvaltningsorganer for de belgiske pensionsordningerne, dvs. Inasti og ONP, efter anmodningen om overførsel af 13. juli 2001 vedtog deres afgørelser om beregning af de rettigheder, Emmanuel Genette havde erhvervet efter de belgiske pensionsordninger i henhold til bestemmelserne i 1991-loven, der derfor finder anvendelse. Hvis det antoges, således som Personaleretten gjorde det i den appellerede dom, at anmodningen af 31. oktober 2004 bl.a. havde til formål, at Inastis og ONP's afgørelser om beregning af de rettigheder, Emmanuel Genette havde erhvervet efter de belgiske pensionsordninger, blev tilbagekaldt i henhold til artikel 9 i 1991-loven, opstår der et spørgsmål, der henhører under det belgiske retssystem, og med hensyn til hvilket kun de belgiske myndigheder eller domstole har kompetence.

59 Ved at fastslå, at Inastis og ONP's afgørelser om beregningen af de rettigheder, som Emmanuel Genette havde erhvervet efter de belgiske pensionsordninger efter en

afgørelse, truffet af Kommissionen som svar på ansøgningen af 31. oktober 2004, uden videre kunne tilbagekaldes i det belgiske retssystem i henhold til artikel 9 i 1991-loven, overskred Personaleretten derfor grænserne for sin kompetence.

60 Det følger heraf, at Personaleretten i den appellerede dom tilsidesatte de kompetencer, der er forbeholdt Kongeriget Belgien, ved i medfør af artikel 9 i 1991-loven at fastslå, at Inastis og ONP's afgørelser om beregning af de rettigheder, som Emmanuel Genette havde erhvervet efter de belgiske pensionsordninger, efter anmodning fra den berørte uden videre ville blive trukket tilbage, såfremt Kommissionen trak sine afgørelser af 11. juni og 26. august 2002 tilbage med henblik på at omdefinere hovedgenstanden for påstandene om annullation til at være Kommissionens afslag på at trække disse sidste afgørelser tilbage.

61 Kongeriget Belgiens første anbringende i sag T-90/07 P må derfor tages til følge.

Om Kommissionens første anbringende i sag T-99/07, hvorefter Personaleretten har truffet afgørelse ultra petita, idet den har ændret sagens genstand

— Parternes argumenter

62 Kommissionen har gjort gældende, at Personaleretten har truffet afgørelse ultra petita ved at annullere Kommissionens afslag på at trække sine afgørelser af 11. juni og

26. august 2002 tilbage. Det følger udtrykkeligt af den stævning, der blev indleveret den 26. september 2005, og tidligere af ansøgningen af 31. oktober 2004 og af klagen af 22. april 2005, at hovedgenstanden for klagen for Personaleretten ikke var tilbagetrækningen af afgørelserne af 11. juni og 26. august 2002.

63 Emmanuel Genette har nedlagt påstand om, at dette anbringende forkastes, principalt, fordi det ikke kan antages til realitetsbehandling, og subsidiært, fordi det er ugrundet.

64 Emmanuel Genette har principalt anført, at det foreliggende anbringende ikke kan antages til realitetsbehandling i henhold til procesreglementets artikel 139, stk. 2, da det ændrer genstanden for sagen for Personaleretten. I første instans gjorde Kommissionen selv gældende, at sagens genstand var annullationen af dens afslag på at trække afgørelserne af 11. juni og 26. august 2002 tilbage.

65 Subsidiært har Emmanuel Genette anført, at det foreliggende anbringende hverken har støtte i loven eller i de faktiske omstændigheder. Eftersom Personaleretten har taget påstandene i stævningen til følge ved at annullere afgørelsen af 25. januar 2005, kan det ikke antages, at den har overskredet sagens objektive grænser. Desuden var genstanden for hans sag i første instans irrelevant, eftersom formålet hermed var at undgå, at sagen blev afvist. Derudover havde han i første instans anført en subsidiær argumentation, der var støttet på den antagelse, at genstanden for hans sag var Kommissionens afslag på at trække sine afgørelser af 11. juni og 26. august 2002 tilbage. Endelig har Fællesskabets retsinstanser et skøn ved fastlæggelsen af en sags genstand på grundlag af en objektiv undersøgelse af stævningens indhold, hvilket Personaleretten gjorde brug af i denne sag.

66 Under alle omstændigheder har Emmanuel Genette anført, at Personaleretten ex officio og objektivt skal undersøge spørgsmål om sagens antagelse til realitetsbehand-

ling, der er en ufravigelig procesforudsætning, som er blevet rejst i sagen, og at den herved ikke er bundet af parternes argumenter. Det er derfor, at den i denne sag selvstændigt vurderede sagens genstand.

— Rettens bemærkninger

67 Indledningsvis skal Retten undersøge Emmanuel Genettes afvisningspåstand, der i det væsentlige går ud på, at Kommissionen ved at fremsætte det foreliggende anbringende ønsker at forelægge Retten en mere omfangsrig tvist end den, som Personaleretten blev forelagt.

68 Det fremgår af artikel 225 A EF, af artikel 11, stk. 1, i bilag I til Domstolens statut og af procesreglementets artikel 138, stk. 1, litra c), at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand (Rettens kendelse af 10.3.2008, sag T-233/07 P, Lebedef-Caponi mod Kommissionen, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 24 og 25, og Rettens dom af 12.3.2008, sag T-107/07 P, Rossi Ferreras mod Kommissionen, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 26 og 27).

69 Med sit første anbringende har Kommissionen anført, at den annullation, som Personaleretten har foretaget, overskrider den annullation, som Emmanuel Genette havde nedlagt påstand om i sin stævning. Selv om Kommissionen har ændret holdning med hensyn til sagens genstand, kan et sådant anbringende, der i det væsentlige anfægter Personalerettens karakteristik af sagens hovedgenstand i den appellerede dom, ikke anses for at medføre, at Retten forelægges en mere omfangsrig sag end den, som Personaleretten traf afgørelse i. Anbringendet opfylder derudover de betingelser for antagelse til realitetsbehandling, der er fastsat i procesreglementet, og må derfor anses for at kunne antages til realitetsbehandling.

70 Det følger heraf, at Emmanuel Genettes afvisningspåstand må afvises.

71 Hvad angår spørgsmålet, om det foreliggende anbringende er begrundet, bemærkes indledningsvis, at stævningen — i henhold til artikel 21, første afsnit, i Domstolens statut, der i medfør af artikel 7, stk. 1, i samme statuts bilag I finder anvendelse på sagen for Personaleretten, og procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c) — bl.a. skal indeholde søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Stævningen er således det indledende processkrift, i hvilket sagsøgeren er forpligtet til at definere sagens genstand (jf. analogt Domstolens dom af 25.9.1979, sag 232/78, Kommissionen mod Frankrig, Sml. s. 2729, præmis 3, og af 6.4.2000, sag C-256/98, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 2487, præmis 31, samt Domstolens kendelse af 8.11.2007, sag C-242/07 P, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 9757, præmis 41).

72 Eftersom Fællesskabets retsinstanser i annullationssøgsmål ikke kan træffe afgørelse ultra petita, kan en annullation ikke gå ud over sagsøgerens påstande (jf. Domstolens dom af 14.9.1999, sag C-310/97 P, Kommissionen mod AssiDomän Kraft Products m.fl., Sml. I, s. 5363, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).

73 Herved bemærkes, som det fremgår af den appellerede doms præmis 40 og 41, at Emmanuel Genette for Personaleretten gjorde gældende, at »hans mål ikke [var] en tilbagetrækning af [afgørelserne af 11. juni og 26. august 2002], men at Kommissionen indvilliger i en tilbagetrækning af hans anmodning […] om overførsel [af 13. juli 2001]«, og at »afgørelserne af 11. juni og 26. august 2002 vil bestå som sådanne, selv om Kommissionen efterkommer hans anmodning«. Desuden har Emmanuel Genette, hvilket fremgår af den appellerede doms præmis 41, selv for Personaleretten gjort gældende, at tilbagetrækningen af afgørelserne af 11. juni og 26. august 2002 ikke kunne overvejes på dette stadium, og at det under alle omstændigheder kun kunne overvejes, på den betingelse — der endnu ikke er realiseret — at de belgiske myndigheder, eventuelt efter sagen for de belgiske domstole, i medfør af 2003-loven vedtager nye afgørelser vedrørende de beløb, der skal overføres til Fællesskabets pensionsordning. Emmanuel Genette gjorde følgelig i første instans gældende, at hans påstande om annullation af Kommissionens afslag på at give ham tilladelse til at tilbagekalde sin

anmodning om overførsel af 13. juli 2001 ikke kunne fortolkes således, at de tilsigtede en annullation af Kommissionens afslag på at trække sine afgørelser af 11. juni og 26. august 2002 tilbage.

74 Under disse betingelser skal det fastslås, at Personaleretten ikke — som den gjorde det i den appellerede doms præmis 50 — kunne omdefinere sagens hovedgenstand som en annullation af et afslag fra Kommissionen på at trække sine afgørelser af 11. juni og 26. august 2002 tilbage (jf. analogt Domstolens dom af 29.11.2007, sag C-176/06 P, Stadtwerke Schwäbisch Hall m.fl. mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 25).

75 Kommissionen må derfor gives medhold i, at Personaleretten har truffet afgørelse ultra petita ved i denne sag — hvilket fremgår af domskonklusionens punkt 1, sammenholdt med dommens præmis 136 — at annullere Kommissionens afslag på at tilbagetrække sine afgørelser af 11. juni og 26. august 2002, der er indeholdt i afgørelsen af 25. januar 2005.

76 Kommissionens første anbringende i sag T-99/07 P må derfor tages til følge.

77 Det følger af det ovenstående, at Personaleretten, uden at tilsidesætte de kompetencer, der er forbeholdt Kongeriget Belgien, hverken kunne træffe afgørelse ultra petita eller omdefinere Emmanuel Genettes hovedgenstand til at være en annullation af Kommissionens afslag på at trække sine afgørelser af 11. juni og 26. august 2002 tilbage. Den appellerede dom må derfor ophæves, for så vidt som den foretager en sådan ny kvalifikation.

78 Da Personaleretten har truffet afgørelse ultra petita ved at ændre genstanden for den sag, den skulle træffe afgørelse i, skal den appellerede dom ophæves, for så vidt som den annullerer Kommissionens afslag på at tilbagetrække sine afgørelser af 11. juni og 26. august 2002, der er indeholdt i afgørelsen af 25. januar 2005. Da annullationen af Kommissionens afslag på at give Emmanuel Genette tilladelse til at fremsætte en ny anmodning om overførsel i sig selv kun var en konsekvens af annullationen af afslaget på at tilbagetrække afgørelserne af 11. juni og 26. august 2002 (jf. præmis 54 ovenfor), skal den appellerede dom også ophæves for så vidt som den annullerer Kommissionens afslag på at give Emmanuel Genette tilladelse til at fremsætte en ny anmodning om overførsel, der er indeholdt i afgørelsen af 25. januar 2005.

79 Det følger af det anførte, at den appellerede dom skal ophæves i sin helhed.

Om det søgsmål, der blev anlagt i første instans

80 I medfør af artikel 13, stk. 1, i bilag I til statutten for Domstolen kan Retten, såfremt der gives appellanten medhold, og Personalerettens afgørelse ophæves, selv træffe afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse.

81 Dette er tilfældet i denne sag. Retten er nemlig i besiddelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelse i sagen.

Parternes argumenter

82 I sag T-99/07 P har Kommissionen anmodet Retten om — såfremt den ophæver den appellerede dom og beslutter selv at træffe afgørelse i sagen — at afvise sagen med den begrundelse, at anmodningen af 31. oktober 2004 — for så vidt som den tilsigter, at det tillades Emmanuel Genette at trække sin anmodning om overførsel af 13. juli 2001 tilbage — ikke har noget grundlag, da der ikke er noget retsgrundlag herfor i vedtægten. Artikel 9 i 1991-loven kan heller ikke give et retsgrundlag for den tilladelse, der er anmodet om, da vedtægten ikke giver mulighed herfor. Vedtægtsbestemmelsernes rækkevidde kan nemlig ikke afhænge af indholdet af national ret. Afgørelsen af 25. januar 2005 kan derfor ikke anses for at være en retsakt, der indeholder et klagepunkt for Emmanuel Genette, der giver ham ret til at anlægge sag. Subsidiært har Kommissionen gjort gældende, at sagen burde have været forkastet som ugrundet.

83 I første instans havde Kommissionen, som Kongeriget Belgien var interveneret til støtte for, ligeledes nedlagt påstand om, at sagen skulle afvises, subsidiært som ugrundet. Kommissionens anbringender for Personaleretten til støtte for disse påstande var støttet på den omstændighed, at stævningen var blevet indleveret efter udløbet af den frist, der er fastsat i vedtægtens artikel 91, stk. 3, på den omstændighed, at ansøgningen af 31. oktober 2004 ikke kunne antages til realitetsbehandling, fordi afgørelserne af 11. juni og 26. august 2002 var endelige, på den omstændighed, at der ikke forelå nye faktiske omstændigheder, der begrundede denne anmodning, og på den omstændighed, at anmodningen var blevet indgivet for sent i lyset af kravet om overholdelse af en rimelig frist.

84 Emmanuel Genette har gjort gældende, at Kommissionen — i stedet for at nedlægge påstand om, at dens påstande i første instans tages til følge — har nedlagt nye påstande for Retten. Kommissionen har bl.a. fremsat et nyt anbringende om dens egen inkompetence til at træffe afgørelse om anmodningen af 31. oktober 2004. Dette anbringende er støttet på en ny definition af sagens genstand, der — som Kommissionen har anført i første instans — ikke længere er tilbagetrækningen af sine afgørelser af 11. juni og 26. august 2002, men tilbagetrækningen af overførselsanmodningen af 13. juli 2001. Selv om det antoges, at dette anbringende ikke er nyt, må det afvises, da det er blevet formuleret på en tvetydig måde i appellen.

85 I første instans nedlagde Emmanuel Genette i øvrigt påstand om, at sagen skulle antages til realitetsbehandling og følgelig om, at Kommissionens påstand om afvisning fra realitetsbehandling skulle afvises.

Rettens bemærkninger

86 Da spørgsmålet, om betingelserne for antagelse af en sag til realitetsbehandling i henhold til vedtægtens artikel 90 og 91 er opfyldt, er en ufravigelig procesforudsætning, tilkommer det — såfremt det bliver nødvendigt — Fællesskabets retsinstanser at undersøge dem ex officio (Rettens dom af 11.7.1996, sag T-587/93, Ortega Urretavizcaya mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 349, og II, s. 1027, præmis 25, og af 29.1.1998, sag T-157/96, Affato mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 41, og II, s. 97, præmis 21, samt Rettens kendelse af 20.8.1998, sag T-132/97, Collins mod Regionsudvalget, Sml. Pers. I-A, s. 469, og II, s. 1379, præmis 12, og af 15.12.1998, sag T-25/98, de Compte mod Parlamentet, Sml. Pers. I-A, s. 629, og II, s. 1903, præmis 38). Fællesskabets retsinstansers kontrol er ikke begrænset til afvisningspåstande fremført af parterne (jf. Rettens dom af 12.12.1996, sag T-99/95, Stott mod Kommissionen, Sml. II, s. 2227, præmis 22, og af 8.1.2003, forenede sager T-94/01, T-152/01 og T-286/01, Hirsch mod ECB, Sml. Pers. I-A, s. 1, og II, s. 27, præmis 16 og den deri nævnte retspraksis).

87 Vedtægtens artikel 90 og 91 betinger spørgsmålet, om en sag kan antages til realitetsbehandling, af, at den anlægges til prøvelse af en akt, der indeholder et klagepunkt. Kun afgørelser, som direkte og umiddelbart berører den pågældendes retsstilling, er omfattet af begrebet akt, der indeholder et klagepunkt (Domstolens dom af 21.1.1987, sag 204/85, Stroghili mod Revisionsretten, Sml. s. 389, præmis 6, og dommen i sagen Affatato mod Kommissionen, præmis 21). Det fremgår desuden af retspraksis, at ansættelsesmyndighedens afslag på at efterkomme en tjenestemands ansøgning, der er indgivet i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, ikke kan udgøre en akt, der indeholder et klagepunkt, når ansættelsesmyndigheden ikke har kompetence til at træffe de foranstaltninger, den anmodes om (Rettens dom af 10.2.1999, sag T-35/98, Hecq og SFIE mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 11, og II, s. 41, præmis 30).

88 Eftersom anmodningen af 31. oktober 2004 blev indgivet i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, finder Retten i det foreliggende tilfælde, at den ex officio må undersøge, om de anfægtede afgørelser i sagen, dvs. afgørelsen af 25. januar 2005 og afgørelsen af 10. juni 2005, kan udgøre et klagepunkt for Emmanuel Genette i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2.

89 Indledningsvis bemærkes, at artikel 11, stk. 2, i den tidligere vedtægts bilag VIII — ud over at den har til formål at muliggøre en koordination af de nationale pensionsordninger og Fællesskabets pensionsordning — tilsigter at opnå, at de rettigheder, Fællesskabernes tjenestemænd har erhvervet i en medlemsstat — selv om de eventuelt er begrænsede eller endog betingede, fremtidige eller utilstrækkelige til straks at opnå en pension — kan bevares til den berørte tjenestemands fordel og tages i betragtning af den pensionsordning, som han er tilsluttet ved slutningen af sin erhvervsaktive periode, i dette tilfælde Fællesskabets pensionsordning (dommen i sagen Kommissionen mod Belgien, præmis 12).

90 Det følger heraf, at den »mulighed«, der nævnes i artikel 11, stk. 2, i den tidligere vedtægts bilag VIII, har til formål at skabe en ret for tjenestemændene, hvis udøvelse kun afhænger af deres eget valg (dommen i sagen Kommissionen mod Belgien, præmis 13).

91 I denne sag har Emmanuel Genette udnyttet den mulighed, der er fastsat i artikel 11, stk. 2, i den tidligere vedtægts bilag VIII, derved, at han på grundlag af 1991-loven har indgivet en anmodning om overførsel den 13. juli 2001. Som følge heraf har de berørte forvaltningsorganer for de belgiske pensionsordninger, dvs. Inasti og ONP på den ene side og Kommissionen på den anden side, handlet på koordineret måde med henblik på — for Inasti og ONP — i overensstemmelse med de fremgangsmåder, der er fastsat herfor ved 1991-loven, at vedtage afgørelser, der beregner værdien af de pensionsrettigheder, som Emmanuel Genette har erhvervet i henhold til de belgiske pensionsordninger, og — for Kommissionen — i henhold til artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til den tidligere vedtægt og dens generelle gennemførelsesbestemmelser, at vedtage afgørelserne af 11. juni og 26. august 2002, der konverterer denne værdi til mulige pensionsgivende tjenesteår, der skal tages i betragtning i Fællesskabets pensionsordning, afhængigt af Emmanuel Genettes alder ved tiltrædelsen af pensionsordningen og under forbehold af opfyldelsen af bestemte yderligere betingelser. Disse afgørelser har

dobbelt virkning; i den belgiske retsorden bevarer de — til Emmanuel Genettes fordel — værdien af de rettigheder, han har erhvervet efter de belgiske pensionsordninger, og i Fællesskabets retsorden og — med det forbehold, at bestemte yderligere betingelser opfyldes — sikrer de, at der tages hensyn til disse rettigheder i Fællesskabets pensionsordning i overensstemmelse med den alder, Emmanuel Genette havde ved tiltrædelsen af pensionsordningen.

92 Det fremgår af selve teksten i anmodningen af 31. oktober 2004, at denne har grundlag i den påståede ulovlighed af 1991-loven, »idet subrogationssystemet, der er fastsat ved [denne lov] efter [Emmanuel Genettes] opfattelse er diskriminerende og i strid med artikel 11, stk. 2, i [b]ilag VIII til [den tidligere] vedtægt« og i det forhold, at »eftersom subrogationssystemet, der er fastsat ved [1991-]loven, både var i strid med artikel 11, [stk.] 2, i [den tidligere] vedtægt, og med ligebehandlingsprincippet, var [hverken] det »beløb, der skulle overføres« i Emmanuel Genettes sag, som Inasti havde beregnet den 3. januar 2002, og ONP havde beregnet den 13. februar 2002, [eller] afgørelserne […] af 11. juni og 26. august 2002 vedrørende det antal yderligere pensionsgivende tjenesteår, der skulle tages hensyn til på dette grundlag […] korrekt[e]«. Det er nemlig »[u]nder disse omstændigheder, at [Kommissionen]« ifølge anmodningen af 31. oktober 2004 »[…] skulle beslutte at give [Emmanuel Genette] tilladelse til at anmode de belgiske myndigheder om på grundlag af artikel 9 i 1991-loven at trække [overførsels]-anmodningen af 13. juli 2001 tilbage på grundlag af denne lov, og til at indgive en ny ansøgning på grundlag af artikel [4, stk. 1] i 2003-loven«.

93 Anmodningen af 31. oktober 2004 var således støttet på en anfægtelse af Inastis og ONP's anvendelse af 1991-loven med henblik på at beregne værdien af de rettigheder, som Emmanuel Genette har erhvervet efter de belgiske pensionsordninger. Ifølge den retspraksis, der er nævnt ovenfor i præmis 57, henhører en sådan anfægtelse — der berører forvaltningsorganerne, der er ansvarlige for anvendelsen af den nationale pensionsordning i national ret — i overensstemmelse med princippet om opdeling af kompetencer, der følger af artikel 11, stk. 2, andet punktum, i den tidligere vedtægts bilag VIII, under det nationale retssystem og følgelig alene under de nationale myndigheders eller de nationale domstoles kompetence, og sager, der indbringes for sidstnævnte, kan i givet fald give anledning til et præjudicielt søgsmål for EF-Domstolen i henhold til artikel 234 EF.

94 Artikel 11, stk. 2, andet afsnit, i den tidligere vedtægts bilag VIII fratager følgelig Kommissionen enhver kompetence til at træffe afgørelse om en klage vedrørende Inastis og ONP's anvendelse af 1991-loven i Emmanuel Genettes tilfælde, og på dette grundlag at give ham tilladelse til at anmode disse myndigheder om, at de trækker de afgørelser, de allerede har truffet på grundlag af 1991-loven, tilbage, og udsteder nye på grundlag af 2003-loven.

95 Under disse omstændigheder kan det ikke lægges til grund, at Kommissionen — ved at afslå ansøgningen af 31. oktober 2004 i dens afgørelser af 25. januar og 10. juni 2005 — vedtog en retsakt, der direkte og umiddelbart berørte Emmanuel Genettes retlige og vedtægtsmæssige stilling.

96 Det følger heraf, at afslaget på ansøgningen af 31. oktober 2004, der er indeholdt både i afgørelsen af 25. januar 2005 og i afgørelsen af 10. juni 2005, ikke kan anses for at være en akt, der indeholder et klagepunkt imod Emmanuel Genette i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2.

97 Således, og uden at det er fornødent at tage stilling til, om Kommissionens argument, der fremgår af præmis 82 ovenfor, kan antages til realitetsbehandling, eller om afvisningspåstandene, der er nævnt ovenfor i præmis 83, har noget grundlag, må sagen afvises, for så vidt som den er rettet mod afslaget på anmodningen af 31. oktober 2004, der er indeholdt både i afgørelsen af 25. januar 2005 og i afgørelsen af 10. juni 2005.

98 I det omfang, Emmanuel Genette som svar på Rettens spørgsmål og under retssagen har gjort gældende, at hans søgsmål også var rettet mod afslaget på en ansøgning om, at Kommissionen skulle yde ham bistand i henhold til vedtægtens artikel 24, der stiltiende var formuleret i anmodningen af 31. oktober 2004, skal det understreges, at en ansøgning, der er indgivet på grundlag af vedtægtens artikel 90, stk. 1, skal være

tilstrækkeligt udtrykkelig og præcis til, at Kommissionen kan få kendskab til det nøjagtige indhold af den afgørelse, der ønskes truffet.

99 I denne sag indeholder anmodningen af 31. oktober 2004 — som Kommissionen har understreget under retsmødet — ingen udtrykkelig og præcis oplysning, der — selv om der anlægges en bred fortolkning — gør det muligt at fortolke denne således, at den sigter imod at opnå Kommissionens bistand i henhold til vedtægtens artikel 24. Afgørelsen af 25. januar 2005 kan derfor ikke i sig selv fortolkes som et stiltiende afslag på en ansøgning om bistand i henhold til vedtægtens artikel 24.

100 For så vidt som det efter Emmanuel Genettes opfattelse følger af klagen af 22. april 2005, at Kommissionen ikke traf en afgørelse, der var krævet i henhold til vedtægten, derved, at den ikke ex officio ydede ham bistand til at handle for de belgiske administrative eller retlige myndigheder, må det understreges, at den omstændighed, at en institution ikke yder bistand til dens tjenestemænd eller øvrige ansatte i henhold til vedtægtens artikel 24, kun udgør en akt, der indeholder et klagepunkt i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, hvis forpligtelsen til at yde bistand påhviler institutionen uafhængigt af, om dens tjenestemænd eller øvrige ansatte har ansøgt herom.

101 Ifølge retspraksis påhviler det i princippet den berørte tjenestemand at ansøge om bistand fra den institution, hvor han er ansat, og kun særlige omstændigheder kan forpligte fællesskabsinstitutionen til at yde særlig bistand uden forudgående ansøgning fra denne tjenestemand, men på sit eget initiativ (Domstolens dom af 12.6.1986, sag 229/84, Sommerlatte mod Kommissionen, Sml. s. 1805, præmis 20).

102 I denne sag ses der ikke ud fra sagens akter at foreligge nogen særlig omstændighed — navnlig er der ikke ydet nogen individuel bistand til tjenestemænd i en situation

svarende til Emmanuel Genettes — der kunne begrunde, at Kommissionen på eget initiativ traf nogen bistandsforanstaltning med hensyn til ham (jf. i denne retning Sommerlatte-dommen, præmis 21 og 22).

103 Det følger heraf, at den omstændighed, at Kommissionen undlod at handle i denne sag, ikke udgør en akt, der indeholder et klagepunkt i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2.

104 Der må dog tages hensyn til, at Emmanuel Genette samtidig med, at han indgav sin klage af 22. april 2005, også indgav en ansøgning om bistand i henhold til vedtægtens artikel 24, idet han anmodede Kommissionen om at »træffe afgørelse om at yde ham økonomisk og teknisk bistand med henblik på enhver sag for de belgiske administrative og retlige myndigheder med det formål at anfægte foreneligheden mellem fællesskabsretten og de afgørelser, de belgiske myndigheder havde truffet vedrørende ham på grundlag af den belgiske lov af 21. maj 1991«. Denne ansøgning blev udtrykkeligt afslået af Kommissionen i afgørelsen af 10. juni 2005, der for så vidt udgør en akt, der indeholder et klagepunkt.

105 Det fremgår af fast retspraksis, at der ved ethvert søgsmål til prøvelse af en akt, der indeholder et klagepunkt, som hidrører fra ansættelsesmyndigheden, som generel regel nødvendigvis først skal være indgivet en administrativ klage, der er blevet udtrykkeligt eller stiltiende afvist. Såfremt der anlægges sag, før den administrative procedure er afsluttet, må sagen derfor afvises i henhold til vedtægtens artikel 91, stk. 2, som værende anlagt for tidligt (Domstolens kendelse af 23.9.1986, sag 130/86, Du Besset mod Rådet, Sml. s. 2619, præmis 7, Rettens dom af 20.6.1990, forenede sager T-47/89 og T-82/89, Marcato mod Kommissionen, Sml. II, s. 231, præmis 32, og Rettens kendelse af 4.12.1991, sag T-78/91, Moat og TAO/AFI mod Kommissionen, Sml. II, s. 1387, præmis 3).

106 Da der — som det følger af den retspraksis, der er nævnt ovenfor i præmis 86 — er tale om en ufravigelig procesforudsætning, tilkommer det Fællesskabets retsinstanser at undersøge denne ex officio.

107 Selv om det i denne sag antages, at sagen også var rettet mod afslaget på ansøgningen om bistand i henhold til vedtægtens artikel 24, som Emmanuel Genette fremførte i sin klage af 22. april 2005, var der ikke forud herfor indgivet en forudgående administrativ klage som krævet i henhold til artikel 91, stk. 2.

108 Det følger heraf, at sagen under alle omstændigheder bør afvises.

Sagsomkostningerne

109 Ifølge procesreglementets artikel 148, stk. 1, træffer Retten selv afgørelse om sagens omkostninger, såfremt der gives appellanten medhold, og Retten selv afgør sagen.

110 Efter samme procesreglements artikel 87, stk. 2, første afsnit, som i henhold til artikel 144 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

111 Ifølge procesreglementets artikel 88, som finder anvendelse i appelsager iværksat af institutionerne i medfør af samme procesreglements artikel 144 og artikel 148, stk. 2, bærer institutionerne imidlertid principielt selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte.

112 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, der finder anvendelse i denne sag, bærer de medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger.

113 Under disse omstændigheder bør Emmanuel Genette bære sine egne omkostninger både i forbindelse med sagen for Personaleretten og for Retten. Kommissionen bærer sine egne omkostninger både i forbindelse med sagen for Personaleretten og for Retten. Kongeriget Belgien, der er indtrådt i sagen ved Personaleretten, og som ikke har nedlagt påstand om, at Emmanuel Genette tilpligtes at betale sagens omkostninger i sagen for Retten, bærer sine egne omkostninger både i forbindelse med sagen for Personaleretten og for Retten.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Appelafdelingen)

1) Dommen afsagt af Retten for EU-personalesager den 16. januar 2007, Genette mod Kommissionen (sag F-92/05, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser), ophæves.

2) Den sag, som Emmanuel Genette anlagde for Personaleretten i sag F-92/05, afvises.

3) Emmanuel Genette bærer sine egne omkostninger både i forbindelse med sagen ved Personaleretten og ved Retten i Første Instans.

4) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger både i forbindelse med sagen ved Personaleretten og ved Retten.

5) Kongeriget Belgien bærer sine egne omkostninger både i forbindelse med sagen ved Personaleretten og ved Retten.

Jaeger Tiili Martins Ribeiro

Czúcz Pelikánová

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. december 2008.

Underskrifter

Indhold

Retsforskrifter . . . II - 3865

Sagens faktiske omstændigheder . . . II - 3870

Retsforhandlingerne i første instans og den appellerede dom . . . II - 3875

Om appellerne . . . II - 3879

Retsforhandlinger . . . II - 3879

Parternes påstande . . . II - 3880

Formaliteten . . . II - 3882

Parternes argumenter . . . II - 3882

Rettens bemærkninger . . . II - 3883

Om realiteten . . . II - 3884

Om det første principale anbringende, Kongeriget Belgien har fremsat i sag T-90/07 P, om Personalerettens inkompetence til at kunne vurdere, om anmodningen af 31. oktober 2004 i henhold til belgisk ret kunne antages til realitetsbehandling, og subsidiært, om der foreligger en retlig fejl ved den fortolkning af belgisk ret, der er anlagt i den appellerede dom . . . II - 3886

— Parternes argumenter . . . II - 3886

— Rettens bemærkninger . . . II - 3887

Om Kommissionens første anbringende i sag T-99/07, hvorefter Personaleretten har truffet afgørelse ultra petita, idet den har ændret sagens genstand . . . II - 3890

— Parternes argumenter . . . II - 3890

— Rettens bemærkninger . . . II - 3892

Om det søgsmål, der blev anlagt i første instans . . . II - 3895

Parternes argumenter . . . II - 3896

Rettens bemærkninger . . . II - 3897

Sagens omkostninger . . . II - 3903